

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— 'Υποθέτω πως είμαι καλά τώρα, πως έθεραπεύθηκα, Λεγώιποθέτω, γιατί κανείς δε μπορεί να είναι σίγουρος για το μυαλό του. Είχα παραδόξες ιδέες, κυρία μου. 'Ενόμιζα πως θα παρατεινό την ζωή μου, αν άρχισα να τρέφομαι με ζώσας ύπαρξεις...

— 'Ενώ έλεγε αυτά τα λόγια από τα μάτια του πέρασε μία γοήτωση άστρατη.

Φοβήθη κ αμνήσας του έπανήλθε η μανία της άνθρωποκοινωνίας και έτοποθετήθη μεταξύ αυτού και της κ. Μίνας.

— 'Ο Ρένφιλδ τόν άντελήθη και έγέλασε πικρά.

— Μή φοβάστε, μου έλεγε. Δέν θά κατοικωίση την κυρία.

— Είμαι έντελώς ήρεμος, όπως βλέπετε. 'Ο Ρένφιλδ διηγήθη κατόπιν διάφορα άλλα γεγονότα της ζωής του. 'Εφέρετο προς την κ. 'Αρχει με καλωσύνη και αυτό μου έκαμε έντύπωση.

— 'Όταν τέλος έπρόκειτο να φύγωμ, την έχαιρέτησε και είπε τα παρόξενα αυτά λόγια.

— 'Υγιάινετε κ' εύχομαι να σας ξαναδώ υπό καλύτερας περιστάσεις. Εύχομαι να μίν παρήξη τόν παραικό τήν ένθυρία σας. Κι' ό 'Αδης να είναι πάντοτε κλειστός για σάς.

— 'Εστάθη μία στιγμή, εκύτταξε γύρω του σά να ζητηόσε κάτι και συνέχισε :

— Σας εύχομαι να ζήσετε τόν ύπόλοιπον της ζωής σας ένθυσιμην. 'Η συμφορά και η δυστυχία να μή σας χερπύσουν την πόρτα. Νά είσθε πάντοτε φρακιά και ροδαλή και να διατηρήτε πάντοτε τόν άημα σας μέσα στις φλέβες σας !

— Αύτά τά λόγια μουζαμαν βαθεία έντύπωση. Σκέφθηκα τόν θάνατον της Λουζίας, τίς συμφορές που μίς έπληξαν. Γιατί είπεν ό Ρένφιλδ αυτά τά λόγια...

— 'Όταν έγυρισάμε στό σπίτι εύρηκαμε έκει τόν Βάν 'Ελισγγ και τούς φίλους μας 'Αρθούρον και Κουίνου Μόρρις. 'Επίσης είχεν επιστρέψει η κ. 'Αρχει. Είμεθα πλέον όλοι παρόντες. Και δέν έμεινε παρά να συνηνοηθώμεν για τόν άγώνα που δ' άρχίζαμε.

— 'Εκαθίσαμεν όλοι γύρω και ό Βάν 'Ελισγγ έλαβε τόν λόγον :

— Κύριοι, είπε, εδίαβύσατε όλοι τά ήμερολόγια τά σχετικά με τόν κόμητα Δράκουλα και την ρδελυράν θράσιν του ;

— Ναι, είπαμε με μία φωνή.

— Τότε τά ξερετε όλα. Και δέν μου μένει παρά να σας ρωτήσω για μία άκόμη φορά, την τελευταία. Δέχσεθε να λάβετε μέρος στόν άγώνα κατά τόν κόμητον ;

— Δεχόμεθα ! είπαμε πάλιν μ' ένα στόμα.

— Σας εύχαριστώ, φίλοι μου. Δέν άμφέβαλα ποτέ για τή προθυμία σας. Πριν όμως συνηνοηθώμεν για τόν τρόπο που θά ένεργήσωμε ένάντιον τού τέρατος αυτού, πρέπει να σας έξηγησω μερικά πράγματα. Πρέπει να σας πείσω περί ένωσής μας. «**Ότι ύπάρχουν Βρυκόλακες !...**» Ναι, σάς επαναλαμβάνω, ότι ύπάρχουν. 'Ο βρυκόλακας δέν είναι μύθος, δέν είναι θρύλλος πλασμένος από τόν λαόν. Είναι πραγματικό...

— Ναι, τόν δεχόμεθα !

— Μέχρις άποτελέσματος ;

— Μέχρις άποτελέσματος !

— Τότε ό Βάν 'Ελισγγ σηκώθηκε κ' άφου έβαλε τόν χουστό σταυρό του άπάνω στό τραπέζι, άπλωσε τόν χέρι τόν άπάνω. Κατόπιν έγώ τόν έπιασα από τόν δεξιόν χέρι κ' ό 'Αρθούρος από τόν άριστερόν, ό 'Ιωνάθαν πάλιν μ' έπιασε από τόν δεξιόν χέρι έγώ με τόν άλλο του χέρι έπληρε τόν χέρι του Κουίνου Μόρρις. Τέλος ό δόκτωρ Σουθαρν έπιασε τόν 'Αρθούρο από τ' άριστερόν χέρι. 'Ετσι, καθώς έννοιασε όλοι τά χέρια μας, συνήψαμε ένα σιωπηλό συμβόλιον κ' ένα μυατικό όρο μεταξύ μας.

— 'Εννοείω την καρδιά μου κρούσάν τόν πάγο, αλλά ούτε η παραικόνη ιδέα μου ήθελε ν' άποταβηθώ. Συνακαθήσαμε πάλιν στις θέσεις μας και ό Βάν 'Ελισγγ έξακολουθούσε κάπως φαιδρά, πράγμα που έσήμαινε ότι τόν σοβαροέγω μας άρχισε :

— Λοιπον, τώρα ξερετε ποιόν έχουμε νά πολεμήσωμε. Είναι δυνατός, τρομερός, αλλά κ' έμεις δέν είμαστε χωρίς δύναμεις. 'Εχουμε μία δύναμη που δέν την έχουμ ό βρυκόλακας, έχουμε τή δύναμη της έπιστήμης, έχουμε τή δύναμη νά σκεπτόμαστε και νά πράττουμε. 'Ολες οι όφες της ήμερας και της νύχτας είναι δικές μας. 'Εχουμε τήν αυταπάτην ότι κ' ό άγών μας έχει ιερό σκοπό. 'Όλα αυτά έχουμ μεγάλη σημασία.

— Τώρα άς δούμε ποιά είναι τά τρωτά του έχθρου μας. Ξέρουμε ότι ό βρυκόλακας ζή και δέν μπορεί νά πεθάνη μόνο με την πάροδο του χρόνου, μπορεί ν' έζη άιώνιος όταν ταχαινει από άημα άνθρωπου. 'Όχι μόνο αυτό αλλά μπορεί και νά γίνεται νεώτερος. Με τιποτέ άλλο έπτός από άημα δε μπορεί νά ζήση. 'Ο φίλος μας ό 'Ιωνάθαν που έμεινε τόσες ήμερές μαζί του δέν τόν είδε νά τρωη ποτέ.

— 'Ο βρυκόλακας δε σιχνει σιά, δε φαίνεται στόν καθρέφτη, καθώς παρατήρησε κ' ό 'Ιωνάθαν. Μπορεί νά μεταμορφώνεται σε λυκόσκυλο όπως έγινε στην άριζή της «Δημητράς» στό Ουίτμπα, να μεταμορφώνεται σε νυχτερίδα όπως τόν είδε ό δόκτωρ Σουθαρν νά πετά στό διπλανόν χείμα, η Μίνα στό παράθυρο στό Ουίτμπα κ' ό Κουίνου τόν παρόντο της κρηβατοκάμαρης της Λουζίας...

— 'Ακόμη έχω νά προσθέσω τά έξης, είπεν ό Βάν 'Ελισγγ. 'Ο βρυκόλακας δύναται να εισέρχεται παντοπό διά τόν σελήνοφωτον, έν είδει σόννης περιστεροφώνης, δύναται να περνά μέσα από χαρμυμάδες λεπτότατες, δύναται να περνά διά μέσου του πυρός, δύναται να βλέπη εις τόν σκότον. 'Η έξουσία του όμως παύει άμα άνταίτια ό ήλιος. 'Υπόχουμ επίσης πράγματα, τά όποία τόν άπομακρύνουν όπως είναι ό άπηνανος και η άγρία ροδοδάφνη. 'Υπόχουμ επίσης άντικείμενα ιερά, τά όποία φοβάται και τρέμει, όπως είναι ό σταυρός, ό άγιος άγιος και τόν άλλο προερχόμενον εκ τών ναών.

— 'Εγινε μερικων δυνετοφλεπτον σιωπη και ό καθηγγητής εξακολουθούσε :

— 'Εγχαμ εις ένα συνιδελόν μου στό Πανεπιστήμιον της Βουδαπέστης νά μου στείλη πληροφορίας περί της γενεαλογίας του κόμητον Δράκουλα, η οποία έχει εκλείψει πλέον και την όποιαν αντιπροσωπεύει επί της γής σημερον ένας βρυκόλακας. 'Ο συνιδελός μου 'Αρμην, έξήτασε κακία έγχαμ για μου έγχαμην, ότι οι Δράκουλοι ήσαν μεγάλη και γενναία οικογένεια. 'Ο σημερος Βρυκόλακας είναι ό πρό εξατοντάδων έτων ζήσας Βοεβόδας Δράκουλας, όστις είχε άποκτήσει στόν καιρό του, μεγάλη φήμη για τάς νικηφόρους μάχας του. 'Ο Βοεβόδας Δράκουλας δέν ήταν κακός όταν ζούσε. 'Εφημύετο την εποχήν εκείνην ως ό ικανώτερος, ό παουρούτερος και ό άνδρειότερος τών άόχοντων της «Πέρον τών δομητών ζώσας». Και οι άπόγονοι του ήπρησαν επίσης γενναία πολεμιστά. 'Ο κόμης Δράκουλας έγινε βρυκόλακας μετά τόν θάνατόν του, διότι όπως λέγαται, κατά τά τελευταία έτη της ζωής του κατέφυγεν εις μύγους παρά τά όση της 'Ερμυσάντης και έδιδάθη την μαγεσίαν, την γολυμαντίαν και άλλας άποχούρους τέχνας. Πεντακόσια έτη παρήλθον από τού θανάτου του και ό βρυκόλακας αυτός ό άλλος τρομερός πολεμιστής διατηρεί άκόμη την σιδηράν τόν άποφασιστικότητα, την παουρησίαν του, την τόλμην του.

— 'Ενθ ό καθηγγητής μιλούσε ό Κουίνου Μόρρις...

— 'Ενθ ό καθηγγητής μιλούσε ό Κουίνου Μόρρις...

οικζκτάζε περιεργα έξω από τὸ παράθυρο. Ἐξαφνα δὲ σηκώθηκε καὶ βγήκε έξω χωρὶς νὰ πῆ σὲ κανένα τίποτε.

Ἐίχε νυχτώσει πιά...

Ἄ Βάν Ἐλογγ συνέμιε :

Ἐναντίον τοῦ τέρατος αὐτοῦ πρόκειται νὰ παλαίσωμεν. Εἶναι δυστύχημα, φίλοι μου, ποὺ δὲν ἀνακαλύψωμεν ἐνωστέρα, ὅτι μερικὰ τῶν ζῴων τὸν κόμητος εἶχαν μεταφερθῆ εἰς τὸ παραπλευρῶς τοῦ φρενοκομείου παλαιὸν οἶκημα. Ἄν τὸ ξέραμε αὐτὸ θὰ τὸν ἐπάναμε τὸν κόμητα καὶ θὰ τὸν ἐξοντώνναμεν. Τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ ἀτυχῆ Λουκία θὰ ἐσώζετο. Δυστυχῶς ἔτσι τὸ ἤθελαν ὁ Θεός, ἀλλὰ τώρα...

Ἐξαφνα κρότος τυροβολισμοῦ διέκοψε τὸν καθηγητῆν. Κάποιος ἐτυροβόλησεν ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου τοῦ εὐνοσκομῆθα. Ἡ σφαῖρα ἐπάσσε τὸ τζάμι, μῆλκε σὸ δωματίου καὶ σπηνώθηκε στὸν τοίχο.

Πεταχθῆκαμε ὅλοι ἐπάνω ἀνήσχα. Ὁ Ἀρθούρος ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρο καὶ ἀνοῖξε τὸ τζάμι. Τὴν ἴδια αὐτῆ στιγμῆ ἀκούσθηεν ἀπὸ κάτω ἡ φωνὴ τοῦ Κουίνου Μόρως.

— Σὰς ἔτρωμαξα ; Λυκοῦμαι πολὺ. Τώρα θὰ ρθῶ νὰ σὰς πῶ τι συνέβη.

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἀνέβηκε πρᾶγματι ἐπάνω καὶ μὰς ἔδωσεν ἐξηγήσεις :

— Σὰς ζητῶ συγγῶμη γι' αὐτὸ ποὺ ἔκαμα καὶ ἰδιαίτερος ἀπὸ σὰς, κυρία Ἄρκερ. Ἐνῶ μιλῶσεν ὁ κ. Καθηγητῆς εἶδα νὰ φτερουγίσῃ ἄπ' ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο μὰ νυχτερίδα, μὰ μεγάλη, ἀψίτικη νυχτερίδα καὶ ὑπομίστηκα. Κατόπιν τῶν ὄσων διάβασα στὰ ἡμερολόγια σὰς δὲν ἔχω καμιά ἐμπιστοσύνη στὸ ἀρθεῖς αὐτὸ νυκτόβιον. Κατέβηκα λοιπὸν ἀμέσως κάτω καὶ τὴν εἶδα νὰ κἀθετα στὸ παραθύροφύλλο καὶ νὰ κιντᾷ πρὸς τὸ δωματίου. Αὐτὸ μοῦ ἔδωσεν ὑπονοίας, καὶ χωρὶς νὰ χάνω καιρὸ ἔβγαλα τὸ πιστόλι μου κ' ἐτυροβόλησα. Δυστυχῶς δὲν τὴν ἐπέτυχα ; Φτεροῦγησε ἀμέσως καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι. Αὐτὸ εἶναι ὅλο...

— Εἰσθε βέβαιοι πὼς δὲν τὴν ἐπέτυχατε ; ρώτησεν ὁ Βάν Ἐλογγ.

— Ἐτσι νομίζω...

Ὁ καθηγητῆς δὲν εἶπε τίποτε ἄλλο σχετικῶς. Κούνησε μόνον τὸ κεφάλι του μὲ σημασία καὶ συνέμιε τὴν ὁμιλία του :

— Πρέπει, κύριοι, νὰ ἐξηγιώσωμεν πὺ διαμῆναι τὸ βδελυρὸν αὐτὸ τέρας. Γιὰ τὸ τὸ μάθουμε αὐτὸ πρέπει νὰ ἀνακαλύψωμε πὺ ἔχει μεταφέρει τὰ ζῴων τὸν Πονηρὸς ὅπως εἶναι ὁ κόμητος θὰ τὰ ἐποποθέτησεν σὲ διάφορα μέρη, γιὰ ν' ἀλλάξῃ εὐκόλα καταφύγιο. Αὐτῆ λοιπὸν εἶναι ἡ πρώτη μας δουλειά.

Κατόπιν ἐγύρισε πρὸς τὴν Μίνα καὶ τῆς εἶπε :

— Πρὸς τὸ παρόν, κ. Μίνα, σεις δὲν πρέπει ν' ἀναμιχθῆτε στὰς ἐρεῦνας αὐτὰς. Εἰσθε γυναῖκα καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐκτίθεσθε σ' ἐκδιδυνο. Ἡσυχάσατε, ἀναπαυθεῖτε καὶ ἡμεῖς θὰ φροντίσωμε γιὰ ὅλα.

Ἐλαβε κατόπιν τὸν λόγον ὁ Κουίνου Μόρως καὶ εἶπε :

— Κύριοι, κἀθε ἐνέργεια πὺ γίνεται ἀμέσως, χωρὶς ἀργοπορία, πετυχαίνει. Σὰς προτείνω λοιπὸν νὰ πάμε ἀτόψε καὶ νὰ ἐρευνήσωμε στὸ παλαιὸ, ἔρημικὸ κτίριο πὺ βρισκεται πλάι στὸ φρενοκομείο. Σ' αὐτὸ ὁ κόμητος ἔχει μεταφέρει μερικὰ τῶν ζῴων τῶν του καὶ τὸ ἐπισκέπτεται τακτικᾶ. Εἶναι βέβαια νύχτα τώρα, καὶ τῆ νύχτα ὁ κόμητος ἀγύρναται καὶ ἔχει ὅλες του τὶς δυνάμεις, ἀλλὰ τί σημασία ἔχει αὐτὸ γιὰ πέτε ἀπορρασιμένους ἀνθρώπους...

Κανεὶς δὲν ἔφερε ἀντίρρηση στὴν τολημῆ πρότασι τοῦ Κουίνου Μόρως. Καὶ χωρὶς πολλὰς χρονοτριβῆς ἐχαρτερίσαμε τὴν κ. Ἄρκερ, κ' ἐρῶγαμε...

Δὲν ἔξω γιὰτι χτυποῦσε ἔτσι ἡ καρδιά μου στὸ δρόμο ὅταν πηγαίναμε... Αἰσθανόμενον πὼς κάποια νέα συμφορὰ μὰς ἀπέλοῦσε...

Ἡμερολόγιον τῆς κ. Μίνκας Ἄρκερ

Ἄργότερον.— Ἡ καρδιά μου σφίγγεται ὅταν σκέπτομαι πὼς ὁ Ἰανθάνα καὶ οἱ τόσο ἀγαπητοὶ μας φίλοι πηγαίνον τέτοια ὠρα στὸ σπλι αὐτοῦ τοῦ σατανᾶ. Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς προφυλάσῃ ! Μ' ἄφησαν μόνη μου, ἀλλὰ δὲν θὰ κοιμηθῶ. Θὰ προσευχηθῶ γι' αὐτοὺς στὸν Κύριο. Πὼς θὰ ἤθελα νὰ ἴμουν μαζὺ τους. Ἐτσι δὲν θ' ἀνησυχούσα καὶ πολὺ... (Ἀκολουθεῖ)

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ **ΑΡΧΙΖΕΙ**

«ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ»

Τοῦ Ἄγγλου συγγραφέως τοῦ **Καπετᾶν Βρυκόλακα**

Μπράμ Στόουκερ

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ **ΑΡΧΙΖΕΙ**

«Ο ΛΟΧΑΓΟΣ... ΦΑΝΤΑΣΜΑ»!

Τοῦ περιφήμου Γάλλου συγγραφέως **Πῶλ Φεβᾶλ** (πατρός)

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Η ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΩΝ

[Αἰ εἰκόνες ἀπὸ τὸ σύγγραμμα τοῦ Ντέκερ]

Ὁ Ἀριστοτέλης βεβαιώνει ὅτι ὁ χαρακτῆρ τοῦ ἀνθρώπου, μορφεῖ εὐκόλα νὰ διαγνωσθῆ ὅταν τὰ χαρακτηριστικὰ του μοιάζον μὲ τ' ἀνάλογα χαρακτηριστικὰ διαφόρων ζῴων.

Τὸ τοιοῦτον δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς παραδοξολογία, καθ' ὅτι οἱ σύγχρονοι ἐπιστήμονες βεβαιώνον τὸ ἴδιο. Χάρην τῶν ἀναγνωστῶν μας λοιπὸν, καὶ διὰ τὸ περιεργὸν τοῦ πράγματος ἀποσώμεν ἀπὸ τὸν περιφήμον βιβλίον τοῦ δόκτορος Ντέκερ, «Οἱ ἀνθρώποι καὶ τὰ ζῴα», τὰ κατωθὶ :

Ἡ Ἄλεπού

Οἱ ὁμοιάζοντες μὲ τὴν ἄλεπού εἶναι συνήθως χαρακτῆρος ὑπομονητικοῦ. Ἐπίσης φροντίζον ἐξαιρετικὰ γιὰ τὴν κομψότητά του. Ἐπὶ πλέον εἶνε ἐγωῖσται, τοὺς διακρίνει χαρακτηριστικὰ προσηκερὶς καὶ προσήκερὶς ὡς καὶ μία

τάσις πρὸς κολακειαν καὶ ὑποουλς χαρακτῆρ.

***

Ὁ Πάνθηρ καὶ ἡ Τίγρις

Αὐτῆ ἡ ὁμοιότης, προπάντων ἄμα συμπληρνεταὶ καὶ μὲ βλάβημα ἀνάλογο, φανερώνει ἕνα ἀνθρώπο μάλθακο, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐρεθῆστο, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε καθόλου εὐκρινῆς καὶ σὲ κάθε του πρᾶξι ἐνεργεῖ ὀπισθοβούλους.

***

Ὁ Παπαγάλος

Οἱ ἀνθρώποι ποὺ ἡ μῦτη τους μοιάζει σάν τοῦ παπαγάλου ἀρέσκονται στὴ πολυλογία, χωρὶς καὶ νὰ δίνον μεγάλη προσοχῆ στὰ λόγια τους. Δὲν ἀγαποῦν τὰς διανοητικὰς τέρψεις, εἶνε πολὺ κούφιοι καὶ λίγο φρεῖτες, μὰ χωρὶς νὰ βλάπτου.

***

Ὁ Πιθήκος

Ἐξείνουν ποῖτὰ χαρακτηριστικὰ τους μοιάζον μὲ τῶν πιθήκων εἶνε, ὅπως καὶ οἱ πιθήκοι, θερμοὶ καὶ φιλήδονοι. Εἶνε ἐπίσης ὑποῦλοι, κολακες, μυροφύχοι, πονηροὶ καὶ μέθυστοι.

***

Τὸ Κριάρι

Συναντᾶμε συχνὰ ἀνθρώπους μὲ μεγάλα μάτια καὶ μὲ στόμ κ πολὺ ἀνοιγμένο στὰ πλάγια, οἱ ὁποῖοι θυμίζον τὸ κριάρι.

Αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι σπανίως εἶνε ἐξυπνοὶ, μὲ εἶνε καλοὶ καὶ ἀπλοὶ στὸ χαρακτῆρα τους.

Εἶνε πολὺ γλυκεῖς καὶ πρόθυμοι νὰ ἐξυπηρετοῦν τοὺς ἄλλους, μὰ καὶ ἐπίμονοι μέχρις ἀνοησίας.

Μιμῶνται τοὺς ἄλλους, γιὰτι ἡ ἔλλειψις πνεύματος καὶ ὁ μαλακὸς χαρακτῆρας τους τοὺς κάνει νὰ μὴν ἔχον προτοβουλία.

***

Τὸ Κοράκι

Οἱ ἔχοντες μορφήν ἀρρακτικοῦ ὀρνέου, μορφήν ὁμοιάζουσαν μὲ κόρακα, ρέπουν πρὸς τὴν ἀρρακτῆν. Οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ, λέγει ὁ Ἀριστοτέλης, εἶνε αὐθάδεις ἀλλὰ καὶ ὑπομονητικοὶ. Ἐξέρου νὰ βγαίνον ἀπὸ κάθε δύσκολη θέσι καὶ σπανίως ἐπιστρέφου ἐκεῖν ποὺ κάνουν δικὸ τους.

(Μετάρραξις)